

CAROLA AIKIN

A sárkány pikkelye

– Kedves lovam – suttoztam a sötétben, és megnyaltam szép nyakát, éreztem bőrének erős szagát, amelyet azok a lovak árasztanak, akiket szeretnek.

Nekiiramodott, én pedig nevetni kezdtem. Vadul lovagoltunk a folyosó bejáratáig. Mikor odaértünk, meg akart állni, a lovam nem értett a labirintusokhoz, de én megsarkantyúztam, keményen megreguláztam az ostorral, mígnem megbokrosodott. Fújtatva hatolt be a folyosóra, megpróbált lerázni magáról, oldalát a falnak ütve, amely olyan forró volt, akár a sárkány gyomra. Átkeltünk a fenevad zsigerein, én a győztes, ő a leigázott. Mikor a szíve legközepebe értünk, hívtam, igyék a vörös zuhatagból. Nem ivott. Bőre remegett, szemei kidülledtek. A lovam félt. De én nem vettem róla tudomást, még némi örömet is éreztem, hogy hirtelen

olyan törekenynek látom. Kikötöttem egy sziklához, hogy várjon, míg én megtömöm zsebeimet csillogó pikkelyekkel.

Úgy ébredtem, hogy a nap ujjai belegabalyodtak a szempillámba, az ágy pedig üresen állt. Ruháim mellett egy halom csillogó drágakő. Neki nyoma sem volt.

Szöcske sziesztaidőben

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy magányos szöcske, aki lábacskaikat vakargatta, és ide-oda ugrált a fehér szobában. Igen, a szoba tiszta fehér volt, a vörös hajzuhatag kivételével, s a kinyíló, folyondártekinetet felfedő szemhéjak kivételével. És akkor a szöcske és az a tekintet úgy összelepedtek, ahogyan azt soha el nem tudták volna képzelni.

– Megbolondultam volna? – csodálkozik a nő.

Orbán Eszter fordításai

JULIA OTXOA

A parki sétányon

Negyedszázada állt ott. Az a törekeny férfialak a ló hátán a véreskező kőszörnyeteg lett azok számára, akik ismerték. Bűnökkel fémjelzett előéletét még mindig borzongva emlegetik.

Csak akik nem ismerték, azok őriznek kellemes emlékeket róla. Az ő szemükben csupán egy találkozóhely volt a sétányon, egy szobor, melyen ott gubbasztott a park összes galambja.

Zavar a szótárban

A viharjelző öre megint a látóhatárt nézte, de sehogy sem értette. A hatalmas kiterjedésű, ismeretlen jelenség

gyorsan közeledett a város felé, ő meg nem tudott riasztást adni olyasmiről, aminek a mibenlétét sem ismerte. Hogyan mondjon be olyasmit, aminek neve sincsen?

Csüggedten összegömbölyödött a földön, mint a magzat az anyaméhben, és sírt keservesen. Kiszáradva oda is ért az ismeretlen jelenség, és eltörölte a föld színéről a várost, s vele együtt az órét is.

Papírmasé

A vak férfi szeretné kifejezni háláját annak az ismeretlennek, aki olyan kedvesen átkísérte az úttesten.

Nem győz hálálkodni jótevőjének. Az pedig nem is hallja, csak meggy mellette, sápadtan, eltorzult arccal, így akarván leplezni, hogy kétségbeesetten menekül a rendőrök elől.

Pávai Patak Márta fordításai

Hipólito G. Navarro (1961, Huelva) 1979 óta Sevilleban él. Saját meghatározása szerint biológus interruptus. Őt novelláskötet és egy regény szerzője, számos díj kitüntette. 1994 és 2001 között a Sin embargo című irodalmi folyóirat szerkesztője és kiadója. Novellái több idegen nyelven is megjelentek.

Gloria Fernández Rozas több gyerekkönyv szerzője és szépirodalmi kurzusok oktatója. Egypercesei válogatáskötetekben jelentek meg.

Carola Aikin (1961, Madrid) elbeszéléseit folyóiratokban és antológiákban publikálta, egypercesei a *Por favor, sea breve* című válogatásban jelentek meg. A sárkány pikkelye az első novelláskötete.

Julia Otxoa (1953) spanyol és baszk nyelven ír verset és elbeszélést. Hét gyerekkönyve jelent meg baszkul és spanyolul. Különös küldemény című kötete először magyar nyelven olvasható külföldön a Patak Könyvek kiadásában.